

ES DIU SCHRÖDINGER

Miguel Ángel Molina Suárez

Quantes vegades t'ho hauré de dir? No dormis amb el gat. No dormis amb el gat. Dormir amb bèsties, on s'és vist? No dormis amb el gat. No dormis amb el gat. No dormis amb el gat. Els gats porten mals de pell i coses que millor ni saber. T'ho he dit mil camins: no dormis amb el gat. Ho repetia com una lletania més, com "Arregla't l'habitació, que sembla un corral". Fins avui, que me n'he cansat. El gat era com un gos. O l'arruixaves de males maneres o no hi havia forma de traure-te'l del damunt. Tot el dia demanava moixaines, també quan, després d'haver-te'n desempallegat a base de cops de sabata o sarpar-lo per la coa i estampar la bestiola contra la paret, només dos o tres minuts després tornava a demanar-te festetes. Es deia Schrödinger i sí, totes les nits del món aquesta petita bola de pèl blanc s'ajeia als peus del meu llit. Com un rellotge, a tres quarts i cinc de set pujava llit amunt fins a estampar-me el morro davant dels ulls i amb la seua llengua aspra m'anava llimant el nas fins que em despertava. Durant dos anys ha estat el meu despertador. El meu confident.

El millor company d'estudis ajaçat damunt de l'escriptori entre els apunts de Mecànica Quàntica, Termodinàmica, Mecànica i Ones i un fotimer d'assignatures fins aquest segon curs de Física que acabo enguany. El meu coixí per fer migdiades. L'únic que sabia què faig tantes hores davant de l'ordinador. La bèstia que des de la meua panxa estant ha vist la coberta i la contracoberta de *Spiral*, *Schrödinger's dog*, *La gatonera* i *Humores cotidianos*, entre altres llibres que he devorat damunt del llit. Era un tros de pa, un angelet, la bondat personificada. Ni quan era un gatolí em va mossegar o esgarrapar. Bé, una vegada sí, quan el vaig apropar a un gos i aquest, en lloc de llepar-li el musell com havia fet el gat, va decidir arrencar-li un bocí de morro. Per a mi que aquell gos no sabia que qui el llepava, tot i semblar un gat, més aviat era un gos. O potser sí, no ho sé, ells s'ho saben.

Li acabo de cloure els ulls. No podia més, era insofrible veure com les ninetes se li apagaven i mentre es fonien encara em seguia mirant. Les parpelles eren tèbies, tot ell es va refredant. La sang que li ha regalimat coll avall comença a oxidar-se i granateja damunt del pèl blanc. No hi vaig pensar mai: si un gat negre porta malastrugança, un de blanc porta bona sort? Al gat, segur que no. Només cal veure com se li van encarcarant els músculs. A poc a poc tensa les potes del davant i del darrere fins a semblar un d'aquells pobres desgraciats a qui dos cavalls cul contra cul anaven tibant en direccions oposades fins que l'esguerraven per la meitat. El tall al coll, net, d'una rectitud perfecta, demostra que l'animaló ha estat manso fins a l'últim sospir. És així, no ha miolat, només un glop d'aire fluix que ben just he sentit. Fluixet i llarguíssim:

hhaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa. No exagero si dic que l'única diferència entre agafar l'obrecartes i obrir una carta o degollar l'Schrödinger és que a l'encetar el coll del gat ha començat a rajar sang. Jo li aguantava les potes mentre la sang autònoma que encara li corria per dins l'obligava a fer uns últims espasmes. Quan baixi a l'infern, estic convençut que em trobaré milers de gats entre espasmes suplicant hhaaaaaaaaaaaaa. Però ara sóc aquí dalt. Damunt del meu llit, teclejant al portàtil, escrivint això... Justificant-me sense voler? I jo què sé, estic nerviós, no ho sé... També aquest any m'he matriculat a Filosofia i m'he tret el nivell D de català sense saber massa ben bé per a què em servirà, què vols que et digui. Potser és que no sé què fer. Encara pitjor: sé que voldria fondre'm, però no puc. He pensat que podria enterrar-lo en un bosc ben lluny del poble. (Un aigua el destaparà i no passarien gaires dies que algun conegut de la família se'ns presentaria a casa amb un "Mireu qui m'he trobat a tocar de l'avenc del bosc de Cabrons!". Vindria a ser allò que en diuen *justícia poètica*. Poètica, sobretot, pels qui no la pateixen.) Llençar-lo al contenidor de l'orgànica. (La salvatjada ja està feta, d'acord. Ara bé, no sóc cap salvatge: els meus animals de companyia sempre tenen una sepultura civilitzada.) Trossejar l'animaló i enterrar-lo bocinet a bocinet a les diferents torretes que tinc al terrat. Un tros de pota davall del claveller roig. L'orella dreta al roser de vellut. El coll davall de la clavellina perfumada. I així anar fent, cada part del gat davall d'una flor. (L'opció més bonica és també la menys pràctica. Quan ma mare em preguntí per què tant terrabastall pel terrat, seré capaç de dir-li que he preparat un aquelarre poètic per al nostre gatet blanc?)

Decidit. Esperaré, seguiré escrivint damunt del llit. En el millor dels casos, encara que aconseguís sortir de casa i enterrar el gat sense que se n'adonessin, caldria posar a rentar els llençols tacats de sang i el pijama i els mitjons. Netejar l'obrecartes. Fregar el terra. Pintar les parets. I les portes de l'armari. I els poms de les portes. Que aparegués un geni de la llàntia, en fi. I que em concedís més de tres desitjos. Perquè mala llet no en tenia, la bestiola, però el seu cor es deu haver quedat a gust amb aquest escampall de records granats per tota l'habitació. A més, és mentida que la sang marxi amb aigua oxigenada. Es difumina, sí, però no se'n va del tot. És a dir, que ma mare m'enamparia de seguida. És una mare mare: sense que Erwin Schrödinger li hagués comentat res abans, sense que cap miol ni olor de gat sortís de la caixa, ella li hauria dit: "A mi no m'enganyes, Erwin, aquí dins tens un gat. Tu alguna en portes de cap i no m'agrada gens, científic del dimoni." Així que esperaré dins l'habitació, amb la porta tancada, jo ajaçat cap per avall i teclejant damunt del llit. A l'esquerra del meu cap, panxa amunt, el gat mort entremig de l'obrecartes sangós i l'ordinador portàtil. Quan obri la porta, es trobarà aquest quadro. A diferència del físic austríac, que quan va plantejar la paradoxa del gat, la partícula radioactiva i l'àcid verinós tenia tantes probabilitats de trobar la bèstia morta com viva, ma mare només espera trobar el gat viu. I dir "No dormis amb el gat. Quantes vegades t'ho hauré de dir?, que només porten mals de pell i coses que millor ni saber". Perquè ella fins ara dóna per fet que sóc bon jan i mai se li acudiria creure'm tan malparit com un àcid mortal activat per un element radioactiu que es desintegra. Què hi farem? Va ser ella qui em va parir. Mira, ara sento la porta

de la cuina, al pis de baix. Crida: “Ramonet! Ramonet! Au, desperta, que ja va sent hora.” No penso contestar-li. Ella encara traficará una mica per la cuina, em coneix massa. “Sempre dormiries, Ramonet... Què en farem, de tu, cap de son?”, deu lamentar mentre em prepara pastís de truites, el meu plat preferit.

Encara no puja. Necessito que pugi ma mare, no puc aguantar més estona al costat d'aquesta bèstia morta. La sang ja és més negra que granada. Diuen que, si mires molt un lloc blanc, una muntanya coberta de neu o l'arena d'una platja blanquíssima, t'acabes cremant els ulls. Diria que això és una excusa: si fóssim capaços de fixar la vista molta estona en un lloc blanc, no ho podríem suportar i ens acabaríem suïcidant o desfent com un terròs de sucre en aigua bullent. Per sort, hi ha les taques de sang negra damunt del pèl blanc, les parpelles closes i el nas rosat que es van tornant morats, el morro d'un blanc tirant a lila on destaca el bocí que li va esguerrar aquell gos, per sort... És un dir. La meua sort seria que el gat ressuscités o que ara em despertés i tot fos un malson, però això només passa als contes dolents. Els bons no necessiten excuses. Diuen. Jo, per poc que pogués, diria que el gat s'ha trastocat i no he tingut més remei que defensar-me amb l'obrecartes, que si no l'hagués pelat m'hauria matat ell abans. No és que no pugui dir-ho, simplement no vull. L'he matat perquè n'estava fins als ous de ma mare amb la cançoneta de “no dormis amb el gat”.

El plom d'en Margarit, que estudia Psicologia, sempre està que quanta raó en Freud, que si no matem el pare no hi ha manera de fer-se gran. Per la mateixa raó, gràcies

a l'experiment de Schrödinger, els físics podem dir que, si no matem el gat, no hi ha progrés científic. És a dir, que si l'austríac no arriba a fotre el gat en una caixa, la física moderna no existiria. I sense física moderna... No vull ni pensar-ho. Bé, la veritat és que Freud no va matar son pare i que Schrödinger només va suposar què pot passar si posem un gat en una caixa on hi ha un flascó amb àcid hidrocianic que és trencat per un martellet així que un element radioactiu es desintegra i és detectat per un comptador Geiger. Que, de fet, el gat imaginari té les mateixes possibilitats de morir que de sobreviure, perquè en el temps que dura l'experiment la substància radioactiva només es desintegra la meitat de les vegades. Em sembla que em repeteixo, diria que això ja ho he escrit. Bé, és igual, ara el que compta és que el gat és mort, mon pare està treballant i, a tot estirar, mataré ma mare d'un atac de cor. Acaba d'obrir la porta, mira el gat i crida: "Què has fet, animal?!" "Re, mare, que no sé què li ha passat, que em volia matar", em justifico. A l'acte comença a bramar i agafa el gat. I jo imploro: "Mare, mare, que no ho volia fer!" Ella diu: "I ara on coi es deu haver fotut aquest tros d'animal?! La mare que et va matricular, a més de matagats, covard!" I jo, desesperat, crido: "Sóc aquí!, sóc aquí!, sóc aquí!..." Ella marxa corrents amb el gat en braços. Científicament, he de reconèixer que dins l'habitació no hi ha ningú.